

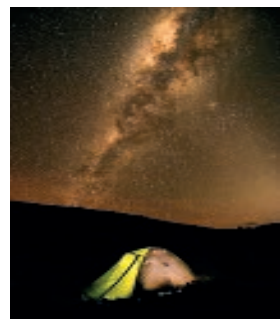

Pavel Svoboda (*1985) - geograf, fotograf a nadšený autor cestopisných přednášek. Pravidelně publikuje články a reportáže z cest, jeho multimediální cestopisné projekce již mají přes 200 repríz. Hlavním tématem Pavla Svobody jsou hory a život obyvatel velehor, není to ale klasický krajinář. Adrenalin na cestách zažívá hlavně při portrétním a reportážním focení zdejších obyvatel. Jeho posledním projektem byla sedmiměsíční cesta napříč Jižní Amerikou, ze které se vrátil na konci ledna 2015.

[ptal se: Jan Miklín; foto: archiv Pavla Svobody]

ROZHOVOR

sedm měsíců v jižní americe

Do Evropy ses právě vrátil po půl roce v Jižní Americe. Co je pro tebe největší šok, nezvyk?
> Sedm měsíců cestování, to už je dlouhý vandr. Po určité době to již člověk nevnímá jako výlet, najednou je to tvůj život, život na cestě. Cestovali jsme celou dobu poměrně intenzivně, člověk si lehce zvykne na to, že se okolo něj pořád něco děje, že neustále potkává nové lidi, nové příběhy. To vše najednou skončilo. Již pár dní po návratu přemýšlím o nějaké další cestě. Nestálo to zas tolik peněz, ale byl jsem absolutně šťastný.

Jsi zkušený cestovatel, ale v Americe jsi byl prvně. Co tě nejvíce překvapilo, přišlo jiné třeba od Asie?
> Asi právě, jak je Latinská Amerika v celé řadě věcí podobná právě Asii. Tropicke velehory ve středním Peru jsou jako vystřižené z Nepálu. Terasová políčka,

traveltip

Promítání po celé republice
Pokud chcete Pavla vidět na živo a poslechnout si zážitky z jeho cest spolu na akčních diashow, podívejte se na aktuální kalendář akcí na webu www.photo-svoboda.cz

vesničky pod zaledněnými štíty, dokonce i sklizeň a hlavně zpracování obilí probíhá v některých oblastech jako v Himálaji. Jižní Amerika ale i Andy samotné jsou díky své poloze a délce napříč podnebnými pásy neuvěřitelně pestré. Mile nás ale také překvapila bezpečnost. Měl bych to teď asi na něco zaklepat. I přes špatnou pověst Jižní Ameriky se nám – možná s velkou dávkou štěstí – nic zlého nepříhodilo. Člověk ale nesmí s pozorností polevit ani po delší době, jinak by mohlo být o problém rychle postaráno.

Z čeho jsi tedy měl největší strach?
> Z okradení fototechniky, ze ztráty dat či něčeho, co by nám tuhle cestu mohlo pokazit. Například odcizení batohu v nočním autobuse atd.

Jak se povahově liší lidé v zemích, které jsi navštívil? Kdo ti jako národ přišel nejsympatičtější?
> Určitě Chileané – ti jsou jako národ moc fajn, mají svoji zemi velmi rádi. V méně turistických částech Patagonie, cestou po zapadlé silnici Carretera Austral či v Česku poměrně málo známé oblasti Los Lagos jsme potkali celou řadu milých lidí. Z „indiánských zemí“ jsou určitě nejmilejší lidé v Ekvádoru, konkrétně pak Otavaleños na severu země. Ti dokonce nemají ani moc problém s focením a působí mile. V jižním Peru je již celá řada lidí nakažena virem komerčního turismu. S bolívijskými indiánkami bohužel taky není moc sranda. Ty například focení od srdce absolutně nesnáší.

Navštívil jsi i Macchu Pichu, asi největší lákadlo Peru. Stálo to i přes davy turistů zato, nebo by ses raději vydal někam jinam?
> Macchu Pichu je fenomén, div světa, část peruánské ekonomiky, který chce každý vi-

dět na vlastní oči. Ale i tak se nám tam hodně líbilo. Denní limit je sice 2 500 návštěvníků, nicméně pokud přijдете již na východ slunce a pokud vyjde počasí, jedná se o silný zážitek. Většina turistů dorazí dopoledne, překvapilo mě, jak se ruiny v pozdním odpoledni vyprázdnily. Všichni spěchají na onen předražovaný vlak. Mimo něj není Macchu Pichu ani zas tak drahé. V jižní Patagonii zaplatíte třeba třetinu vstupného na tyhle unikátní ruiny za prohlídku ledovce.

Kdybys měl každou zemi, kterou jste navštívil, popsat jednou, dvěma větami, co tě napadne?
> Heslovitě? Ekvádor, to je dobré pivo, živé trhy, pěkné indiánky, sopky a lovci žraloků. Peru nejhezčí horské trekky, termály, prameny Amazonky a samozřejmě i Macchu Pichu. Bolívie je extrémní, chudá a krásná země, ničemu se zde nevidíte, jste přece v Bolívii! Chile je dlouhá, hrozně dlouhá země, drahá i přátelská, turistická i úplně pustá. Argentina – dolary měníme na černo v kasíno a víno je levnější než pivo.

Co pro tebe bylo nejzajímavějším překvapením, nějaké místo, o němž se moc neví, ale rozhodně stojí za návštěvu? A co tě naopak zklamalo?
> Překvapením celé naší cesty byl určitě Isla Navarino. Tento chilský ostrov položený jižně od Beaglova kanálu leží na míle daleko od již masového turistického ruchu v argentinské Ushuai. Velmi milí lidé a neskutečně divoká příroda. Leží zde nejjíznější městečko i osada světa. Prošli jsme tu dva náročné horské trekky s výhledy na skalnaté „Navarinské zuby“. Dva dny chůze daleko od nejbližší skromné civilizace jsme několik dnů chytali krásné pstruhy u jezera Windhond. Opravdové volání divočiny. Na-

[A] Nejvyšší sopka Ekvádoru, Chimborazo (6 310 m n. m.).

[B] Kvůli takovým momentům u Fitz Roy míří do jižní Patagonie každoročně tisíce turistů.

[C] Cordillera Huayhuash v Peru je pohoří malé rozlohou, ale velké neskutečnou krásou.

[D] Málo známé hory Centrální Patagonie.

opak největším zklamáním pro nás byl trek v národním parku Torres del Paine. Šli jsme několik dní doslova v davu lidí a to už nám přišlo za hranici dobrého pocitu z přírody.

Když jede fotograf na půlroční cestu po horách i pralesech, kolik váží batoh? > Měl jsem s sebou „jen“ jednu zrcadlovku, čtyři

objektivy, stativ, malou outdoorovou kamerku na časoběry do cestopisných přednášek a hromadu baterií. Dělá to kolem 6 kilo a pak samozřejmě k tomu všechno to vybavení a oblečení ho hor, které je třeba.

Hodně času jsi tedy trávil horskými treky. Dalo se na místě dokupovat instantní, rychle

uvařitelné jídlo? > Z Ekvádoru, Peru a Bolívie jsou na zahraniční trekaře a horolezce sortimentem připraveni snad na jediném místě, a to v peruánském Huarázu pod „Bílou Cordillerou“. Jinde člověk několikrát proběhne trh kolem dokola a vždycky něco sežene. Tam těstoviny, tam polévku, tam česnek a tam zase vločky s kilem cukru. Ta-

ková ešusová improvizace. V Chile jsou potom supermarkety s nabídkou jako v Evropě.

Kolik snímků jsi za celou dobu nafotil? > Ze začátku jsem během dlouhých nocí v tropech zodpovědně pořízený materiál třídil a promazával. Ke konci cesty v Patagonii na to už ale vůbec nebyla morálka.

Suma sumárum jsem dovezl 7 000 fotek, což není zas tak zlé, dělá to cca tisíc fotek na měsíc. Ale videa, to je trochu problém. Dovezl jsem toho na několik filmů.

Chtěl by ses do Jižní Ameriky vrátit, nebo máš pocit, že jsi navštívené země projel pořádně a chceš raději objevovat něco nově-

ho? > Asi ano, moc se nám tam líbilo. Rád bych se vrátil ještě do Ekvádoru a vyrazil do Amazonie. Jezdíme pořád do hor, ale v Bolívii mě džungle úplně nadchla. Naprosto jiné vjemy, jiné světlo, jiná témata a objekty k focení. A taky Kolumbie. Možná také Střední Amerika, když už konečně trochu mluvíme španělsky.

Magix
THE ULTIMATE APPROACH TO PERFECTION
 Lehkost. Bezpečí. Komfort.

ASOLO

ASOLO

ASOLO

ASOLO